

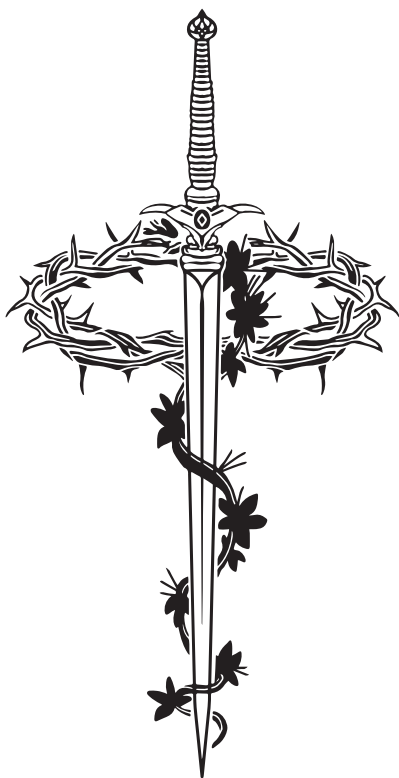
MONA KASTEN

PŘELOŽILA KATEŘINA PREŠLOVÁ

VE
SPÁRECH
MAGIE

ROMÁN

JE SVŮDNÁ I SMRTÍCÍ...

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

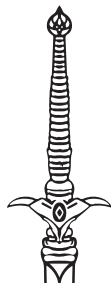
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Prešlová, 2025

Cover © Franziska Stern, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5617-9 (pdf)

Mona Kasten

**VE
SPÁRECH
MAGIE**

přeložila Kateřina Prešlová

AKADEMIE EVER FALL

SKLENÍK

HLAVNÍ
BUDOVA

JEZERO

ZLATÝ
LIST

TĚLOCVIČNA

STŘÍBRNÝ
HAVRAN

KOVARNA

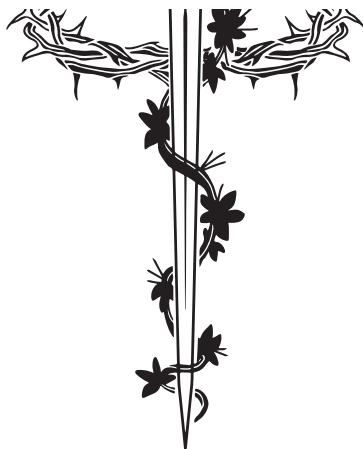
BRONZOVÝ
VLK

*Pro všechny, kteří se dokonce i v temnotě upínali
k jediné jiskřičce, aby z ní rozžehli světlo*

*V dávných dobách obklopovala Irsko hustá mračna
neproniknutelné mlhy. Z této mlhy dopluli lidé národa
Tuatha De Danann k pevnině. Byly to děti Dany, starodávné
bohyně Země, která byla obdařená nadpřirozenou mocí.
Mnozí z nich byli nadáni silou k boji, jiní dovedli léčit, nebo dokonce
čarovat. Tito lidé využívali svou moc ve jménu dobra, aby budovali
mosty mezi prostými smrtelníky a božstvem – a postavili se silám
temnoty, která hrozila, že uvrhne pozemský svět do chaosu.*

*Po poslední bitvě se národ Tuatha De Danann stáhl zpět do irských
vrchů a od té doby se již nazýval jen Sidhe, národ z vilích kopců.
Ačkoli Dananové po pozemském světě už dávno neputují, jejich
schopnosti nadále přežívají v pokrevních liniích dalších
potomků. Nyní je na nich, aby střežili svět před zlem.*

1

Bylo mi zle. Žaludek se mi obracel, jako bych dvacetkrát projela horskou dráhu hlavou dolů. Pod deseti vrstvami make-upu, který mi nanесли na tvář, jsem nepochybně vypadala jako zkažená gorgonzola – ale snad si toho nikdo nevšimne.

Nevěděla jsem jistě, proč se tak cítím. Ten večer jsem měla splnit jen jedinou úlohu, takže nebylo proč vyšilovat. Možná že příčinou nevolnosti byly šaty se složitým šněrováním na zádech. Jenže to celé začalo už včera, a proto jsem tenhle důvod mohla klidně vyloučit.

Prsty jsem přejela po ozdobném švu růžovofialových šatů, které na bocích přecházely v širokou sukni prokládanou pruhy šifonu a tylu. Pak jsem přistoupila k balustrádě, postavila se po bok své nejlepší kamarádky Violet a opřela se o zábradlí.

„Úplně to člověku bere dech, víd?“ zeptala se Vi, načež jsem se přiměla k úsměvu. Říkala jsem si, že se mi třeba podaří zahnat nevolnost pouhou silou vůle, které jsem měla na rozdávání.

Řadu měsíců jsme s Violet, Beauem a všemi kamarády dnešní večer toužebně vyhlíželi a já pořád nemohla uvěřit, že už je to vážně tady. Ještě před týdnem se zdálo, jako by byl ples Pod hvězdnou oblohou nekonečně daleko – a teď jsem stála ve vyzdobeném sále a celým tělem mi vibrovala všudypřítomná elektrizující energie.

Pohledem jsem přejížděla místnost zalitou zlatým světlem. I v normálním stavu představovala na akademii zdaleka nejkrásnější prostor. Dnes ale působila zkrátka magicky.

Pozlacené ornamenty na stropě zářily ve světle lustrů a nástěnné malby v lesklých rámech znázorňující Tuatha De Dannann, lid bohyně Dany – to byli předkové nás všech –, působily jako očarované. Dole pod lustry se utvořila řada menších či větších skupinek a jejich tiché rozhovory k nám nahoru doléhaly jako monotónní ševal. Balustrádu i široké obloukové schodiště lemovala spousta malých baněk s bludičkami obklopených měkkou září.

Orchestr už začal hrát a já jsem se soustředila na harmonii vznikající spojením zvuku smyčců s nakřáplým hlasem zpěvačky. Kdykoli jindy bych hned seběhla po schodech na taneční parket a oddala se bujarým oslavám. Dnes mi v tom však bránila nevolnost. Obávala jsem se, že by to žaludek neustál. Ruce se mi třáslly. Pustila jsem se zábradlí a na chvilku je zaťala v pěst. Zhluboka jsem se nadechla a znovu si uhladila šaty.

Bylo docela jedno, jak moc jsem se soustředila, ten nepříjemný pocit mě zkrátka neopouštěl. Bylo to víc než podivné. Ani vloni mi tak zle nebylo, a to šlo o korunku. Tehdy jsem byla na akademii druhým rokem, a tím pádem mi bylo tolik jako moje mámě, když ji zvolili Miss Everfall. Minulý rok jsem ji nechtěla zklamat, proto jsem byla pod mimořádným tlakem. Dnes ale žádný důvod k nervozitě nebyl. Neměla jsem co ztratit, takže mi zkrátka nešlo do hlavy, proč mi po šíji stéká studený pot a třesou se mi ruce.

Dál jsem se rozhlížela po sále a lépe si prohlížela návštěvníky plesu, abych se rozptýlila a trochu se sebrala, než půjdeme dolů. Róby většiny studentek byly stejně extravagantní jako ta moje, měly široké splývavé sukně z různých látek s filigránovými výšivkami, jež znázorňovaly proplétající se úponky rostlin, zvířata nebo různá roční období uctívající naše předky. Kam jsem

se podívala, všude byla záplava tylu, šifonu, hedvábí, sametu a obleků šitých na míru. Málem jsem si připadala, jako bych se ocitla v jiném století. V době, kdy byly podobné události na denním pořádku. Bylo to, jako by všichni žáci akademie odložili vlastní fasádu a místo ní dávali na odiv jinou, naleštěnou verzi sebe samých. Tyhle slavnosti jsem milovala. Zas a znovu jsem si to připomínala, zatímco jsem se pokoušela zklidnit svůj zrychlený tep.

„Zoey?“ ozvala se Violet ještě jednou a vytrhla mě ze zamyšlení.

Rychle jsem se k ní otočila. „Máš naprostou pravdu. Úplně mi to bere dech.“

Opětovala můj úsměv a nabídla mi rámě.

Bok po boku jsme s Violet kráčely po točitém schodišti dolů. Našlapovaly jsme opatrně a já si při každém kroku lehce nadzvedla lem dlouhých šatů, abych o něj nezakopla. Po pár vteřinách jsem ucítila šimrání za krkem. A jelikož bylo s každým krokem silnější, došlo mi, že se na mě dívá osoba, po níž jsem toužila ze všeho nejvíc. Ještě trochu jsem se narovнала v ramennou a snažila se vypadat co nejpůsobněji.

Teprve na konci schodiště jsem se odvážila vzhlednout. V tom okamžiku jsem na vteřinu přestala dýchat. Jakmile se naše pohledy střetly, poškočilo mi srdce. V Beauových očích se objevil jakýsi temný záblesk, který mi znovu zrychlil pulz – ovšem tentokrát z jiných důvodů.

Právě proto jsem si vybrala tyhle šaty. No dobře, i proto, že jsem jako úřadující Miss Everfall musela předat diadém letošní vítězce, takže se stejně ocitnu v centru pozornosti, ale nažhavený Beau byl rozhodně zajímavý bonus. A v tuto chvíli se zdálo, že mise byla splněna.

Pohledem mě přejel od hlavy k patě; začal u medově blond vlasů, které jsem měla vzadu svázané ve složitém volném uzlu, z něhož se mi pár pramínků vlnilo kolem tváří, pokračoval

přes srdčitý výstřih šatů opatřený komplikovaným vzorem tvořeným pajetkami a výšivkami. Když stále temnějšíma očima sjížděl pořád níž, zalily se mi tváře horkostí. Zdálo se, že by mě nejraději viděl *bez* šatů, což ve mně vyvolalo touhu vrhnout se z posledních schodů střemhlav a utíkat přímo k němu. Ale snažila jsem se dál rovnoměrně kráčet a vypadat tak elegantně, jak mi celých sedmnáct let máma vtloukala do hlavy, jako by na tom závisel můj život.

Cliodhniny dcery mají eleganci a ladnost v krvi, Zoey. Vyzařuje z jejich nitra a spolu s ní všechno, co mají, i všechno, čím jsou.

Moje kouzelná moc se sice zatím neprobudila, ale podle každého v okolí to byla jen otázka času. Hlavně podle mámy. Ta totiž byla pevně přesvědčená, že schopnosti předků nakonec získám, jen když se budu chovat příkladně. Cliodhna byla mezi lidmi Tuatha De Danann bohyní krásy a lásky. Tradovalo se o ní, že dokázala léčit hlasem a dotekem. Cliodhna byla něžná, ale neuvěřitelně mocná, a oplývala tak okouzlující krásou, že ohromila každého, kdo se ocitl v její blízkosti. Potomci Cliodhny mohli mít různé schopnosti, stejně jako skoro všichni následovníci lidu Tuatha De Danann, kteří byli obdařeni víc než jednou zázračnou mocí. V mojí rodině to byla především schopnost uzdravovat, a to již po celá staletí.

I když jsem tu a tam pochybovala o tom, že se moje kouzelná moc už brzy projeví, chtěla jsem, aby na mě rodina mohla být hrdá. Mnozí z nás nesli poněkud těžší břemeno než jiní. I to byla jedna z věcí, kterou mi máma neustále připomínala.

Pracně jsem zapudila myšlenky na matku a místo toho se zaměřila na svého přítele. Beau znal tlak, který na člověka doléhal, když byl příslušníkem rodiny některého z členů Rady Tuatha De Danann, a to byl jeden z důvodů, proč jsme toto těsné pouto sdíleli. Pokaždé, když jsme se na sebe dívali, v každém vzájemném doteku, jsme cítili pradávnou důvěru, kterou jsme do sebe vkládali. Stejně to bylo i teď.

Naše pohledy se setkaly. Beau se na mě usmíval a kolem modrých očí se mu objevily vějířky vrásek. Okamžitě jsem ucítila, jak ze mě opadla část napětí. Beau byl tady. I kdybych samou nervozitou omdlela nebo se pozvracela do nejbližší vázy s květinami – on byl tady a chytil by mě. Prohlížela jsem si ho se stejnou důkladností, s jakou on předtím zhodnotil mě. I Beau se dneska vyfíkl, tak jako všichni ostatní hosté plesu Pod hvězdnou oblohou. Černý, na míru ušitý oblek mu obepínal štíhlý pas i široká ramena vytrénovaná nejedním cvičným bojem; tmavě plavé vlasy si nageloval a sčesal volně dozadu, takže vypadal naprosto jinak než se svým obvyklým rozcuchem. Také se oholil. Drsné strniště na jeho tvářích jsem vlastně měla ráda, ale i takhle se mi hrozně líbil. Čím déle jsem se na něj dívala, tím větší horko mě polévalo.

„Až se přestanete navzájem svlíkat očima, ráda bych pomalu přesunula zadky směrem na parket. Už je načase,“ ozval se přímo vedle nás vyčítavý hlas a já nakřčila nos.

„Jasnačka, Vi,“ ujistil ji Beau, ale současně mě objal kolem pasu a přitáhl si mě k sobě. Líbila se mi jistota, se kterou to udělal. Ještě před rokem by se tomu totiž bránil. Než byl ochotný navázat vážný vztah, chvíli to trvalo. Beau nikdy nechtěl riskovat přátelství, které nás pojilo už od dětství. Nakonec však jiskření mezi námi zvítězilo. Od té noci krátce před minulým plosem, kdy jsme se poprvé políbili, jsme byli nerozluční.

„To je ohromný, Maguire,“ pronesla Violet a zastrčila si za ucho jeden z hedvábně lesklých černých pramínků. Zavěsila se do rozkošného kluka z posledního ročníku jménem Eoin a dívala se střídavě na nás a na taneční parket. Loňské účastnice soutěže o Miss Everfall už tam stály v nacvičené formaci.

„Co říkáš, Zoey?“ zamumlal Beau a sklonil hlavu níž, až se rty lehce dotkl mého ušního lalůčku. Na pažích mi naskočila husí kůže. „Připravená na poslední velký výstup vítězky?“

Potlačila jsem úšklebek. „Ty se těšíš jen na to, že odtěd budu mít víc času na tebe.“

Jako úřadující Miss Everfall jsem v loňském roce zastávala spoustu povinností. Patřilo k nim i to, že jsem měla být novým účastnicím k ruce jako mentorka, tu a tam poradit či poskytnout jinou pomoc. Dnes večer tuto úlohu převezme nová Miss Everfall, a třebaže nás s Violet pořád čekalo v soutěžní komisi dost práce, od této chvíle jsem jednoznačně měla mít víc volného času. Volna, které jsme s Beauem chtěli rozhodně využít.

„Vždyť jsem se o tebe celou dobu ochotně dělil s bandou zuřivých šestnáctek,“ zamumlal. „Ale nebudu zapírat, že mě těší, když tě teď budu mít trochu víc pro sebe.“

Uznale jsem pokývala hlavou. „Klobouk dolů za upřímnost, Maguire.“

Ustoupil trochu dozadu a zazubil se. „Sami dva, Zoey. Jen si představ, co všechno budeme moct dělat...“ Opět začal očima klouzat po mých křivkách, ale než mi mohl znovu zatemnit mozek, položila jsem mu prst pod bradu a přiměla ho pohlédnout mi do očí.

„Až skončí dnešní večer, budu tvoje. A pak budeme moct dělat všechno, co budeš chtít,“ zašeptala jsem. V jeho širokém úsměvu se objevil náznak postranních úmyslů a v tu chvíli jsem téměř zapomněla na nevolnost i třesoucí se ruce.

„Všechno?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Ale jen když se teď budeš soustředit.“

Než jsem se nadála, chytil mě Beau za ruku a s neobvyklým nadšením mě zatáhl směrem na parket. Zasmála jsem se a koutkem oka zahlédla Violet, jak pobaveně kroutí hlavou. Šťastné tváře přátel mi byly oporou. Upínala jsem se k nim a zapudila vnitřní neklid, který jsem pořád vnímala jako tichý, ale neústupný hlas vzadu v hlavě, jenž mi našeptával, že něco je úplně špatně.

Byla chyba, že jsem ho ignorovala.

2

Když byla sestava kompletní a dorazily všechny účastnice z loňského roku, sál pomalu ztichl. Většina lidí si důkladně prohlížela Beaua a mě, a když jsem pohlédla do řad hostů, viděla jsem, že někteří si s hlavami u sebe cosi šuškaří. Mohla jsem si domyslet, o čem se asi baví.

Tohle je dcera bájně Calliope Kingové.

Je jí už sedmnáct, ale její kouzelné síly se zatím neprobudily.

Přesto vloni vyhrála.

Věděla jsem, že je jen otázkou času, než se moje magie probudí. Ale to věčné čekání... Šílela jsem z toho. Taky jsem toužila uzdravovat nemocné, stejně jako máma. Chtěla jsem lidi oslňovat svou magií. Bylo mi jedno, která z Cliodhnniných schopností to bude, byla bych vděčná za cokoli. Jen jsem už konečně chtěla, aby se magie projevila. Ale ona ne. Byla jsem jediná z potomků rodiny Kingových, jehož talent potřeboval snad celou věčnost, aby se ukázal. A nikdo si neodpustil, aby mi to ustavičně nepřipomínal. Kdyby to takhle pokračovalo, mohly by se Codyho kouzelné schopnosti projevit dřív než moje, a to byl o tři roky mladší než já. Magické schopnosti Dananů se v normálním případě dostavovaly mezi čtrnáctým a šestnáctým rokem – mně bylo sedmnáct a právě jsem zahájila třetí ročník školy, což znamenalo, že už jsem za sebou měla polovinu studia na akademii

Everfall. Co kdyby se moje magie neukázala ani do konce školy? Zatím jsem neslyšela o nikom, komu by se to stalo... ale třeba jsem byla výjimka. Příšerná, zbytečná výjimka.

Snažila jsem se umlčet hlasy ve své hlavě a místo toho si připomínala, co mi vždycky říkala máma. *To, že se magické schopnosti Dananů většinou probouzejí dřív, nežnamená, že jsi méněcenná, Zoey. Takže se tak nechovej.*

To nemám v plánu, mami, pomyslela jsem si, když orchestr spustil píseň, k níž jsme celé týdny nacvičovali tanec. Světlo lustrů se ztlumilo, aby všichni upřeli zraky na taneční plochu. Dělal jsem to, co mi šlo nejlíp, a klouzala po parketu. Můj přítel mě přitom pořád pevně držel. Oddala jsem se tanečním krokům a nechala se vést hudbou. Když došlo na střídání partnerů, všechno proběhlo hladce. Jindy to bývala chvíle, kdy jsme si s Violet rvaly vlasy zoufalstvím, protože bylo neuvěřitelně těžké zvládnout výměnu plynule a bez zaškbortnutí. Tentokrát se ale žádné klopýtnutí nekonalo a já jsem se neubránila a vrhla spokojený úsměv na kamarádku, již se ve tváři zračila stejná úleva.

Když jsme však dotančili a na parketu nás vystřídalaly další páry, nevolnost se náhle vrátila s plnou silou. Připadalo mi, jako by se stěny otáčely, a ve snaze najít oporu jsem zaryla prsty Beauovi do paží. Čím déle jsem stála, tím víc jsem měla rozostřený pohled a několikrát jsem zamrkala. Bohužel to nepomohlo.

„Je všechno v pohodě?“ zeptal se Beau a jemně mě vzal kolem ramen.

„Motá se mi hlava,“ zamumlala jsem.

Beau se ustaraně zamračil. Zvedl ruku a přiložil mi ji na čelo.

„Vždyť ty úplně hoříš.“ Rozhlédl se a pak pokývl hlavou doleva, kde byl připravený bufet. „Pojď. Seženeme ti něco k pití.“

Přikývla jsem. Beau si mě pevně zahákl za rámě a vedl mě směrem k baru, kde se nalévaly nápoje. Jelikož po úvodní taneční sestavě se všichni hosté odebrali na druhou stranu sálu, bylo tu teď zrovna prázdno. Beau přistoupil k pultu.

„Bylo by možný si tu na chvíli sednout? Přítelkyně se necítí dobře,“ vysvětlil barmanovi. Ten se na mě nejdřív skepticky podíval, vzápětí nás ale poznal a rychle přikývl. Pak naskládal pár beden s láhvemi na sebe a pokynul mi, abych přešla za bar. Beau mi pomohl a já jsem se nepříliš elegantně sesunula na provizorní židli. Kdyby to viděla máma, pěkně by mi vyčinila. Měla jsem štěstí, že tu nebyla.

„Tady máš,“ řekl Beau a dřepl si přede mě, aby mi podal sklenici vody.

Roztřesenými prsty jsem ji uchopila a snažila se přitom nic nevylít. Rychle jsem si párkrát lokla. Sice jsem se pak necítěla o nic líp, ale přesto jsem se zmohla na úsměv. „Díky.“

Beau úsměv neopětoval. Místo toho měl na čele pořád ještě vyrytou malou vrásku, kvůli které vypadal hrozně vážně. „Odkdy je ti zle?“

Chvíli jsem otálela s odpovědí, ale když mě pořád tak zkoumavě pozoroval, tiše jsem si povzdechla. „Začalo to včera.“

„Proč jsi nic neřekla?“ vyptával se dál. Jen jsem pokrčila rameny.

„Protože jsem si myslela, že je to z nervů.“

„Máš ještě další příznaky? Kromě závratě a horečky?“

Nakrčila jsem čelo a znovu se napila. Stěny se točily o něco pomaleji. Byla jsem ráda, že jsem si tady mohla sednout. Barman se taky na chvíli vzdálil, aby nás tu nechal samotné. To byla jedna z výhod, když člověk patřil do rodiny někoho z členů Rady – ostatní mu splnili téměř každé přání, pokud se domnívali, že pak budou dobře vycházet s Radou Dananů.

„Teď ne. Proč se ptáš?“ Beau sklopil zrak k zemi a já viděla, jak přemýšlí. Asi za vteřinu se na mě zase podíval. „Mohlo by to být znamení,“ usoudil po chvíli. „Že se probouzí tvoje magie.“

Prudce jsem se posadila. Hlavou mi proletěly všechny věci, které jsem se dozvěděla předtím, než jsem zahájila studium na akademii Everfall. Prudké probuzení čarovných schopností

kdekoho doslova srazilo na kolena, protože tělo si muselo na tu sílu nejprve zvyknout.

„Máš pravdu,“ přisvědčila jsem pomalu.

„Jasně že mám pravdu. Jen jsem nepočítal s tím, že by se to stalo tobě. Pamatuješ se ještě, jak to bylo u Violet?“

Přikývla jsem. Violet a její starší bratr Cree pocházeli ze dvou různých pokrevních linií. Zatímco Cree podědil nadání boha Nuady pro boj, Violet na základě příbuzenské linie léčitele a mága Diancehta znala kouzla bylin a dokázala je ovládat svou vůlí.

Violet se před téměř dvěma lety jednou ráno probudila a cítila v sobě takovou moc, že jí připadalo, jako by měla křídla – a pak si na školních chodbách všimla, že se rostliny zvenčí snaží dostat dovnitř, jen aby byly blíž u ní. Bylo nesmírně zvláštní, že její síla byla od prvního dne tak mocná, na druhou stranu byla i Violet stejně jako Beau a já členkou rodiny jednoho z radních. A ti byli už od počátku časů svými schopnostmi proslulí.

„Ty kytky po ní doslova šílely. Úplně se zcvokly, a dokonce rozbily pár oken.“

„Myslel jsem si, že to s tebou bude podobně, a ne že onemocníš,“ rozumoval Beau.

Zrovna jsem se mu chystala poděkovat za nezměrnou důvěru v mé schopnosti, když sálem zaznělo nepříjemné zapištění z reproduktorů. Beau i já jsme se zároveň otočili směrem k jevišti, na které k mému zděšení právě vcházela Sylvia Walshová. Byla předsedkyní komise pro volbu Miss Everfall a zdálo se, že chce každým okamžikem zahájit ceremonii. Tlumeně jsem zaklela a zvedla se – naneštěstí moc rychle. Stěny se hned začaly znovu točit. Beau mě jemně, ale rozhodně usadil zpátky na bednu.

„Řeknu jim, že potřebuješ ještě chvíli.“

Než jsem se zmohla na protest, předklonil se a vtiskl mi polibek na temeno. Pak rychle odběhl na druhou stranu sálu, kde se mi v davu ztratil z očí. Nezbylo mi nic jiného než zůstat sedět.

Zaklonila jsem hlavu a dopila vodu ze sklenice. Ještě před chvílí jsem pociťovala paniku, ale teď mi ten nepříjemný pocit už vůbec tak hrozný nepřípadal. Ne když to znamenalo, že brzy konečně získám jistotu, že můžu kráčet ve šlépějích své matky. Natáhla jsem se, odložila sklenici a zavřela oči.

Oddala jsem se té představě, jaké by to bylo. Jaký by to byl pocit, kdyby v mých žilách kolovala Clodhna majestátní síla. Jaké by to asi bylo, kdybych dokázala někoho zachránit ze spárů smrti a bezpečně a v pořádku ho navrátit rodině? Nebo okouzlit lidi vlastní krásou a šarmem?

Soustředěně jsem stáhla obočí a zaměřila veškerou pozornost do svého nitra. Snažila jsem se v sobě objevit náznaky magického nadání. V žaludku mě sotva znatelně zašimralo a já jsem na chvíli uvěřila, že už jsem se své moci trochu přiblížila. Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se soustředit ještě intenzivněji.

Náhle mě ze zamyšlení vytrhlo zařinčení a já sebou trhla. Zvedla jsem oči – a okamžitě zatoužila, abych to nebyla udělala.

Za barem stál Dylan Dae Park. Přesně v tom okamžiku si všiml, jak sedím na vyskládaných bednách s pitím. To byla vážně poslední věc, kterou jsem ten večer potřebovala. Sice jsem ho znala jen zběžně, ale moc dobře jsem věděla, že je lepší na něj dlouho nezírat, je-li člověku život milý.

Dylan byl potomkem velkého Dagdy, jednoho z nejmocnějších bohů Dananů. Dagda kdysi býval tím, kdo rozhoduje o všem: o čase, o ročních obdobích, o počasí, ale také o životě a smrti. Mnozí Dananové v sobě nosili zlomek světlé stránky této původní síly. Lidé jako Beau, Violet a já, kteří na akademii Everfall bydleli na koleji Zlatý list – na koleji života – a dostávalo se jim odpovídajícího vzdělání. Jiní žáci zase oplývali nadáním pro umění a řemeslo – ti bývali zařazeni na kolej Bronzový vlk. A pak tu byla třetí kolej. Stříbrný havran – kolej smrti.

Tam bydleli studenti jako Dylan Dae Park. Ti, kteří zdědili úlomek temnoty. Dylan byl totiž posel smrti. Smrtonoš, který

doprovázel duše zemřelých na onen svět. Někdo, kdo v boji dokázal vyrvat z těla duši, a to z něj dělalo jednoho z nejnebezpečnějších lidí na akademii. A tedy člověka, od kterého bylo radno držet se dál, pokud jste, tak jako já, pocházeli z pokrevní linie, jejíž příslušníci uměli život darovat, a nikoli brát.

Hlavou se mi honila spousta myšlenek a kladla jsem si otázku, jestli jemu taky. Zkoumal mě totiž přinejmenším stejně kritickým pohledem jako já jeho. V tu chvíli jsem zatoužila vědět o něm víc než jen to, že je smrtonoš, že svoje schopnosti získal už v dětství, tedy podivuhodně brzy, a že má korejské kořeny. Pak bych se v téhle situaci, kdy na mě shlížel dolů z výšky, možná cítila maličko jistější.

Dylan byl bezesporu jakýmsi drsným způsobem krásný, tvář měl jako vytesanou z kamene, tmavé oči, z jejichž pohledu se nikdy nevytrácela vážnost, a delší černé vlasy, které mu spolu se stříbrným piercingem v nose dodávaly v pravém slova smyslu rebelský vzhled. Tento dojem byl však zároveň v rozporu s jeho strnulým držením těla. Už víckrát jsem ho potkala na chodbách akademie a věděla jsem, že lidé se mu většinou vyhýbají obloukem. Kromě nebezpečného nadání na tom nesl svůj díl viny i fakt, že byl obrovský a ustavičně vypadal nabroušeně, jako by chtěl někomu zakroutit krkem.

Kdyby měl jakoukoli jinou schopnost, možná bychom mohli být kamarádi. Člověk koneckonců nemůže mít nikdy dost přátel, kteří v ostatních budí respekt a v případě nouze za něj zaskočí. Jenže osud mu vybral opačnou cestu. Cestu temnoty, která ho přiváděla do blízkosti smrti – což byl důvod, proč podle mých informací neměl mnoho kamarádů. Nikdo, komu záleží na životě, se se smrtonošem kamarádit nechce. V historii Dananů vždycky existovaly pověsti o smrtonoších, kteří se nedokázali vymanit ze spárů své magie a zcela propadli temnotě, když nerozvážně kradli duše komukoli. Asi nebylo snadné být obdařen takovou mocí a přitom ji chladnokrevně nevyužít.

Zabodla jsem oči do jeho černého trika s dlouhým rukávem, absolutně nevhodného na ples, a všimla si několika láhví sektu, které přidržoval v podpaží. Pak mi to došlo. Dylan nepřišel na ples proto, že by tak rád tančil. Byl tu, aby si nabral pití zdarma a pak někde uspořádal malý soukromý večírek.

„Při tomhle by ses neměl nechat nachytat,“ prohodila jsem a pokývla hlavou směrem k láhvím. Bylo to poprvé, co jsem ho oslovila, a samotnou mě udivilo, co to do mě vjelo. Horečka ve mně nejspíš spálila veškeré zábrany.

Pár vteřin na mě jen mlčky hleděl. Mrkl směrem k východu a zase zpátky ke mně. „Pozdě,“ odvětil. „Zbývá jen otázka, jestli umíš držet jazyk za zuby.“

Postupně mi začalo být nepříjemné sedět před ním tak nízko, takže jsem vstala. Závrať se okamžitě vrátila. Udělala jsem krok stranou, abych se opřela o provizorně vybudovaný pult. Když jsem znovu vzhledla, s překvapením jsem zjistila, jak je ve skutečnosti vysoký. Převyšoval mě víc než Beau, určitě měřil skoro metr devadesát.

„Musíš uznat, že je trochu nestydatost krást pití, když jsi nepřišel tančit.“

Dylan ke mně sklonil zrak a očima se na vteřinu zarazil u mojí šerpy. Koutek úst mu sotva znatelně zacukal a já v tom výrazu četla čirý výsměch.

„Co uděláš, Miss Everfall? Nahlásíš mě vedení školy?“ Hlas mu zněl klidně a rozvážně. Bylo zřejmé, že mě považuje za legrační figurku.

Překřížila jsem si ruce před hrudníkem. „Možná to udělám.“

Dylan se dál tvářil nezúčastněně. Ale pak, během okamžiku, se jeho pohled změnil. Do tmavě hnědých očí jako by mu náhle padla mlha. Chvíli vypadal jako duchem nepřítomný. Celé to trvalo jen vteřinu, přesto mi po těle přeběhl mráz. Svrástil obočí. Pak krátce zavrtěl hlavou, zamrkal a všechno bylo jako předtím. Když se na mě podíval, do očí se mu vrátil náznak pohrdání.

„Udělejte, co uznáte za vhodné, Vaše Výsosti.“ Nepatrně se uklonil, pak se obrátil na podpatku, za chůze popadl další láhev sektu a odkráčel k východu.

Pevně jsem stiskla zuby a nejradši bych uchopila jakýkoli předmět, abych ho Dylanovi hodila na hlavu, jenže zmizel moc rychle. Naštěstí se v tom okamžiku vrátil Beau. Povzbudivě mi nabídl rámě a já se do něj s úlevou zavěšila.

„Mluvil jsem s paní Walshovou, ví, že hned přijdeš,“ uvědomil mě. S tichou vděčností jsem mu stiskla paži. Pak jsme pomalým, rozvážným krokem přešli přes sál.

Ted' už jsem jen doufala, že zbytek večera přežiju ve zdraví. Ať už se dnes měla moje magie probudit, nebo ne – ještě pořád jsem se třásla, bylo mi zle a ty krásné šaty byly úplně propocené. Na tom bohužel nic nezměnila ani sklenice vody.

Paní Walshová už zaujala své místo. Byla to krásná žena kolem šedesátky. Ocelově šedé vlasy měla upravené do perfektního účesu a tělo jí těsně obepínaly šaty bez ramínek v barvě bordó. Před pětáctýřiceti lety se stala Miss Everfall a od té doby se podílela na práci komise a pomáhala účastnicím soutěže. Během příprav plesu nám byla k ruce a dávala nám hodiny tance i jiná školení. Měla jsem ji velmi ráda, ačkoli to byla tvrdá a přísná dáma. Vyzkoušela, jestli funguje mikrofon, a sálem se hlasitě rozlehlo její odkašlání.

„Dobrý večer, studenti a studentky, drazí kolegové.“ Přejela pohledem po davu a roztáhla ústa do zářivého úsměvu. „Milé uchazečky. V loňském roce jste celou naši školu okouzly svým nadáním a díky enormnímu nasazení jste prokázaly, s jakým odhodláním se přičiňujete o dobro akademie. Patří vám za to potlesk.“

Zvedla ruce k mikrofonu a všichni hosté začali tleskat. Já a Beau jsme mezitím urazili větší část cesty, Violet už jsem měla na dohled. Nevolnost se postupně zhoršovala. Znovu a znovu jsem si připomínala, že musím jen předat korunku a vydržet

těch pár minut, než budu konečně moct opustit sál. Ale s každým dalším krokem ve mně narůstal pocit, že se víc a víc řítím do záhuby. Takhle přece moje magická moc vypadat nemůže.

Konečně jsme došli k pódiu. V uších mi hučelo, takže jsem slova paní Walshové skoro neslyšela. Nerozuměla jsem ani Beauovi, když mi ještě něco pošeptal. Violet mi podala sameťový polštářek s korunkou zdobenou jemnými zlatými lístky, která mi celý rok patřila. Když jsem si ji od ní vzala, stáhlo se mi hrdlo a kůže po celém těle mě začala štípat, jako by se do ní zapichovaly tisíce droboučkových jehliček. Zamrkala jsem, zhluboka se nadechla a vydechla, tak jako jsem to zkoušela už předtím, ale nepomáhalo to. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo klást jednu nohu před druhou. Vystoupat nahoru po schodech na jeviště. Postavit se vedle paní Walshové tak, jak jsme to nacvičovaly. Násilím spolknout ten knedlík v krku.

Musela jsem se sebrat.

Zkrátka *musela*.

Téměř jsem nevnímala, co se kolem mě děje. Paní Walshová ustoupila stranou a pak byla řada na mně, abych pronesla řeč a předala korunku. Jen silou vůle se mi podařilo zamaskovat roztřesené ruce. Světlo v sále bylo najednou příliš oslnivé, melodie, kterou hrál orchestr, mi v hlavě duněla jako údery palicí.

Přelétla jsem publikum pohledem, odkašlala si a začala odříkávat text, který jsem se naučila z paměti. „Stát se Miss Everfall je jedno z největších vyznamenání, jakého lze na této akademii dosáhnout. Být Miss Everfall znamená mít odvahu a otevřeně zasahovat proti nespravedlnosti a podporovat dobro. Já...“ Okraje mého zorného pole ztmavly. Znovu jsem prudce zamrkala, ale před očima se mi všechno rozmazávalo. Obávala jsem se, že každou chvíli omdlím, ale snažila jsem se to ustát. Už jen minutu, nanejvýš. S velkým sebezapřením bych to mohla vydržet.

„V uplynulém roce jsem se snažila... Snažila jsem se...“

Zvuky kolem mě se utlumily a sálem se nesla moje slova. Dál jsem mluvit nemohla. Hrdlo jsem měla jako sešněrované. Porozhlédla jsem se po sále a nemohla pochopit, co se děje.

Během jediného okamžiku svět ztratil barvy.

Všechny ty nádherné šaty, všichni hosté v sále působili vybledle, skoro jako by z místnosti kdosi vysál veškerý kontrast. Nikoho jsem nepoznávala. Jeden obličej byl jako druhý, každý člověk v sále působil šedě, prázdně a mlhavě, v uších mi hučelo tak hlasitě, že jsem neslyšela zvuky okolí. Zmateně jsem těkala očima ze strany na stranu. Moje tělo jako by se křečovitě pokoušelo najít pevný bod. Cokoli, čeho bych se mohla chytit.

Tam.

Někdo tam stál. Osoba, která vyčnívala z davu. Osoba, která na rozdíl od všech ostatních neztratila barvu a pro mě vypadala docela normálně. Zaplavila mě úleva.

Uprostřed publika jsem rozpoznala chlapce, který na mě upíral doširoka otevřené oči. Vypadal jako žák prvního ročníku, mohl být o jeden či dva roky mladší než já. Měl hnědé vlasy a na sobě bílý pomačkaný oblek a pod ním tmavě zelenou košili. Když se naše pohledy střetly, hučení v uších náhle ustalo, stejně jako bušení v hlavě, a já jsem nabyla dojmu, že jsem našla lék na utrpení, které mě svíralo už od včerejšího dne.

On před mým pohledem neuhnul. Úlevu postupně vystřídal docela jiný pocit. Hluboko v břiše jsem vnímala mučivou tíseň. Zároveň se mě zmocnil nevýslovný chlad. Srdce se mi svíralo bolestí. Nejdřív se mi chtělo brečet, pak jsem měla chuť něco rozmlátit vzteky a nakonec se v koutku stočit do klubíčka, jen proto, abych tuhle hrůzu přečkala. Zatímco jsem byla doslova ochromená ledovou zimou, výraz v chlapcově tváři se proměnil. Zdravá červeně se mu vytratila z tváří. V obličejí byl čím dál bledší, až v něm nezbyla ani kapka krve a kůže získala barvu padlého sněhu. Nakrčil čelo a přitiskl si ruku na hrudník. V tu chvíli mu tváře znovu zrudly a chlapec začal sípavě lapat po

dechu. Něco říkal, ale nerozuměla jsem mu. Když zase otevřel ústa, jediné, co z nich vyšlo, bylo suché zachroptění.

Pak se dostavila bolest.

Chlapec se zkroutil a začal se dusit a v té chvíli, kdy se to dělo, moje vlastní tělo zachvátila tak palčivá trýzeň, že jsem se stočila do stejné polohy. Připadalo mi, že mi kdosi rve útroby ven z těla, a já zasténala bolestí.

Chlapec se najednou začal potácet. Znovu se na mě podíval, ale tentokrát mi to připadalo, jako by ode mě očekával pomoc. Než jsem však stihla natáhnout ruku nebo udělat cokoli jiného, podlomily se mu nohy a zhroutil se. Moje tělo udělalo to samé. Kolena povolila a já se svezla k zemi. Chtěla jsem něco říct, abych přivolala pomoc, ale z hrdla mi nevyšla ani hláška. Bolest mi vehnala slzy do očí a já se kolébala dopředu a dozadu. Už nikdy mi nic nepomůže, to jsem v tu chvíli věděla jasně. Ani tomu chlapci v davu. Byli jsme ztraceni.

Zničehonic jsem se roztřásla. Zmocnila se mě jakási nesmírná síla, která zapudila bolest v mém nitru. Svaly se mi napínaly až k prasknutí. V krku mi něco narůstalo. Pokoušela jsem se tomu bránit, pohnout se z místa, ale nefungovalo to; byla jsem jako přimražená. Jediné, co jsem zvládla, bylo podívat se znovu na toho chlapce.

Na chlapce, který nyní ležel na parketách. Který mě němým, zmučeným pohledem snažně žádal o pomoc. Tělo se mu svíjelo ve stále prudších křečích a ruce si pořád tiskl k hrudníku. Pohled měl čím dál prázdnější. Ten chlapec nakonec vydechl naposledy a bez hnutí zůstal ležet na podlaze.

Z hrdla se mi vydrala ven vlna energie, která otřásla celým sálem. Konečně se uvolnila ztuhlost, která mě doposud ovládala, ale nic mě nemohlo připravit na to, co nastalo pak.

Ozval se řev pronikající až do morku kostí. Drásavý nářek, který zesiloval a zaplavoval mi uši tak, že bych si je nejradši zakryla dlaněmi. Řev, který byl natolik ohlušující, že lustry začaly

praskat a na podlahu se snášela průtrž střepů. V hrudi se mi něco zlomilo se stejnou prudkostí. Jakási moc mě uchvátila, strhávala s sebou všechno kolem sebe a neměla slitování. Zem pod mýma nohama se otřásala a pak mi došlo, že jsem to já, kdo vydává ty příšerné zvuky.

Nedokázala jsem přestat. Ani když se světu pomalu vrátily původní barvy. Ani když jsem hleděla na mrtvolu chlapce, vedle níž se tyčila tmavá postava, která natáhla ruku a dotkla se chlapcova ramene. Ani když si přede mnou Beau klekl a ochrannitelsky mě objal.

Ječela jsem, dokud ze mě nevyprchal poslední záchvěv energie a nezbyla jen hořká temnota.

3

V hlavě mi příšerně bušilo. Zvedla jsem ruku a otřela si čelo. Opatrně jsem se pokusila otevřít oči. Párkrát jsem zamrkala, abych se rozkoukala ve tmě. První věc, kterou jsem spatřila, byl bílý strop nade mnou. Otočila jsem hlavu ke straně a vedle sebe rozpoznala řadu postelí. Všechny měly bílé, sterilně vyhlížející povlečení. Přímo u mé postele stál malý stříbrný vozík s obvazy a dalším zdravotnickým vybavením.

Zjevně jsem se nacházela na ošetrovně akademie Everfall.

Snažila jsem se rozehnat mlhu, která mi halila myšlenky. Hlavu jsem měla otupělou a na jazyku jsem cítila protivnou pachut'. Zatímco jsem přemýšlela, podívala jsem se na druhou stranu místnosti, kde se táhla řada oken. Zakrývaly je těžké tmavě šedé závěsy a jen podle světla dopadajícího úzkou škvírkou jsem mohla zjistit, že venku je bílý den.

Nedokázala jsem si vzpomenout, co se stalo. Zavřela jsem tedy oči a dál pátrala v myšlenkách. Postupně se poskládaly do obrazu, který mi nejdřív nedával žádný smysl.

Byla jsem na plese Pod hvězdnou oblohou a pamatovala jsem si, že mi nebylo dobře... ale dál v mých vzpomínkách zela černá díra.

Vzadu v místnosti se ozval tichý šramot. S námahou jsem se posadila a spatřila léčitele Sheehana, vedoucího ošetrovny. Byl

to vysoký šlachovitý muž s hnědými vlnitými vlasy a laskavýma hnědýma očima, jejichž přívětivost však přebíjela drsná neústupnost výrazu ve zbytku obličeje. Léčitel Sheehan proslul svou přísností a těmi nejzákeřnějšími zkouškami všech dob. V každém semestru jsem absolvovala alespoň jeden z jeho kurzů, i když mě ani moji mámu nemohl vystát. Byl to nadaný léčitel, ale mně celkem vyhovovalo, že byl příbuzný s bohyní Airmid. Ačkoli obě naše linie dokázaly navracet zdraví za pomoci zázračné magie, navzájem se odlišovaly v tom, jaká kouzla k tomu využívaly.

Říkalo se, že když Airmid prolévala slzy u hrobu bratra Miacha, kterého její otec Diancecht zabil z touhy po pomstě, vyrostly kolem hrobu víc než tři stovky různých druhů léčivých bylin, které lidi jako my dodnes využívají k léčbě závažných poranění a nemocí. Avšak na rozdíl od Clíodhnných potomků, kteří využívali hlavně kouzelné formule a magii ve svém nitru, si Airmidiny děti musely složité vědění kolem léčivých bylin nejprve po celá léta osvojovat a nedokázaly uzdravovat pouhým dotekem ruky. Mezi oběma pokrevními liniemi na akademii tedy vládla nevyslovená rivalita, jež se však u mě a Violet nikdy neprojevila, protože jsme se přátelily už od dětství. Sheehan měl ovšem ve větší oblibě Violet kvůli jejich podobnému nadání a v každém svém kurzu mi to dával zřetelně pocítit.

Léčitel Sheehan byl zběhlý hlavně v oblasti botaniky a dokázal s ní vyléčit téměř každé zranění, přestože nebyl tak pohotový jako moje máma a její léčivé ruce. Těžko se mu však mohl někdo vyrovnat ve znalostech kouzelných bylin, lektvarů a medikamentů a mně nezbývalo než proti své vůli obdivovat jeho schopnosti, i když jsem to nikdy nemohla přiznat nahlas. Právě když jsem se chtěla ozvat, otočil hlavu a zjistil, že sedím na posteli.

„Ach, vy jste vzhůru,“ zahřimal a rázným krokem ke mně přešel.

Otevřela jsem ústa, abych mu odpověděla, ale z hrdla mi vyšlo jen suché zachrčení. V příštím okamžiku se mi tělo začalo otřásat v záchvatu kašle tak prudkém, že mi do očí vstoupily slzy. Celá jsem se zkroutila a dlaní si přidržovala krk. Byl na omak horký jako oheň. V panice jsem zvedla oči k léčiteli, který ke mně okamžitě přiskočil.

„Tady, vypijte to.“

Podal mi úzkou skleničku plnou jantarové tekutiny.

Rychle jsem se zaklonila a nápoj vypila. Oproti mému očekávání to nebyla hořká medicína. Tekutina měla neuvěřitelně sladkou chuť a trochu mi připomínala med s květinovým nádechem. Vypila jsem celou sklenici a za pár vteřin palčivý pocit v krku polevil. Vyčerpaně jsem se sesunula zpátky na polštář. Podívala jsem se na léčitele a znovu se pokusila promluvit, tentokrát mnohem obezřetněji.

„Co se stalo?“ Hlas mi zněl, jako bych ho roky nepoužívala. Hrdlo i krk mě při každé slabice bolely a pálení se opět objevilo, ale už ne tak silně jako předtím.

„Na plese k něčemu došlo. Můžete mi říct, co si pamatujete?“

Zahleděla jsem se do jeho tmavých očí a přepadl mě nedobří pocit. Znovu jsem si opatrně sáhla na krk. Když jsem to udělala tentokrát, v hlavě se mi vynořily nejrůznější scény.

Jak jsem šla na pódium.

Jak se mi korunka v rukou roztřásla.

Jak se ze světa pomalu vytratila barva a já neviděla nic než jedinou osobu.

A nakonec... vzpomínka na toho chlapce, který zemřel přímo před mýma očima.

V hlavě jsem najednou měla jen tenhle jediný obrázek: jak se ten chlapec pomalu sesunul k zemi a život z něj vyprchával, až nezbylo nic.

Srdce mi bolestivě tlouklo. Přestože jsem v tomhle světě vyrostla a naučila se leccaké teorie o tom, jak se magie v člověku

probouzí, tohle všechno tak nějak nedávalo smysl. Měla jsem snad nějakou vizi nebo horečnatý sen?

Hlavou se mi honil bezpočet myšlenek, ale já si stále připomínala, kdo jsem. Jak by to mohlo pošramotit pověst mě i mé rodiny, kdybych se teď nechala vyvést z rovnováhy. Dost trapné bylo už jen to, že jsem se zhroutila. Teď jsem nesměla vykládat žádné poblázněné vize ani nic jiného, co by mohlo skončit tím, že mě prohlásí za šílence.

Tak jsem si odkašlala, přičemž mnou projel záchvěv bolesti, trochu jsem se narovнала a podívala se na léčitele pohledem, který se mi – stejně jako všechno ostatní – od dětství snažili vštípit. Byla jsem nejstarší dcera Calliope Kingové a přesně tak jsem se taky měla chovat.

„Celý večer jsem se necítila moc dobře, ale byl to můj poslední úřední výstup v roli Miss Everfall a chtěla jsem korunku za každou cenu předat. Nejspíš jsem chytila nějakou virózu, a proto jsem se složila. Měla jsem zareagovat dřív, je mi to líto.“

Léčitel Sheehan na mě hleděl s pochybami v očích. Jeho pohled byl pronikavý a chladný zároveň. „Je důležité, abyste ke mně byla naprosto upřímná, Zoey. To, co se stalo, není drobnost. Utrpěla jste na pódiu kolaps, který zlikvidoval půlku sálu.“

Snažila jsem se na sobě nedat znát šok. Mým úkolem bylo vyklouznout z téhle situace tak, aby pověst mé rodiny neutrpěla pražádnou újmu. Zároveň jsem neměla ani tušení, jak bych to měla udělat. Všechno totiž nasvědčovalo tomu, že to celé žádná noční můra nebyla.

„Moje rodina vzniklou škodu zaplatí. S tím si nemusíte dělat starosti.“

Léčiteli na čele naskočila kolmá vráska. „Mně nejde o vzniklou škodu.“

Ticho.

Jediná věc, kterou jsem vnímala, bylo hučení v uších. Chtěla jsem, aby dál nic neříkal.

„Podle výpovědí svědků jste se rozhlížela po sále, než jste se zastavila u jedné konkrétní osoby. V tom okamžiku jste se začala celá třást a nakonec jste se dala do křiku.“

Výjevy se mi ve vzpomínkách rychle střídaly. Chlapec, kterého jsem neznala. Jeho pohled plný utrpení. Jeho chraplavý dech – který nakonec... utichl.

To, co léčitel říkal, zjevně nedávalo smysl. *Musela* to být jakási vize. Výplod horečky, přelud, nic víc. „Vždyt jsem říkala, že mi nebylo dobře. *Musela* jsem se někde nakazit.“

Léčitel zavrtěl hlavou. „Nikde jste se nenakazila. Probudila se vaše magická schopnost. A to velice náhle a velice prudce.“

To nemohla být pravda.

„Musíte se mýlit. Já jsem potomek Cliodhny – celá moje rodina ovládá léčitelské umění. Tvoří ho život a půvab a sílu získává z přírody a života kolem sebe. To, co se včera stalo, určitě nemá co dělat s magií.“ Sama jsem slyšela, jak můj hlas zní pořád výš a zároveň chraplavě. V každém slově rezonovala nezměrná panika. Ruce se mi roztřáslly a já pevně zaryla prsty do přikrývky na klíně.

Léčitel Sheehan mi položil dlaň na chvějící se předloktí. V jeho očích jsem četla cosi jako záblesk soucitu, což u něj bylo tak neobvyklé, že jsem zpanikařila ještě víc. „Já vím, ze které pokrevní linie pocházíte. Taký vím, na které koleji studujete, jak se projevila magie ve vaší rodině a jaký máte rozvrh – díval jsem se do složky.“

„Pak taky víte, že to není možné. Já nemůžu... to je zkrátka vyloučené.“

„Zoey,“ odvětil léčitel naléhavým tónem, s rukou stále položenou na mém předloktí. Náhlá vážnost v jeho pohledu mi napověděla, že následující slova otřesou mým životem v samých základech. „Ten chlapec, na kterého jste se včera při plese dívala, se jmenoval Finn Thompson. A není náhoda, že jste při tom pohledu začala křičet. Krátce nato totiž Finn zemřel.“

Léčitelovy věty mi poletovaly hlavou, dokola se opakovaly, a přestože jsem chápala jejich význam, zároveň jsem si ho nechtěla připustit. Sheehan však ještě neskončil.

„Jsem si vědom toho, jak vysoká je pravděpodobnost, že jste zdělila nadání po matce. Ale události předešlé noci dokazují, že magie, která ve vás dřímala, je z jiného soudku.“

Zmučeně jsem pohlédla na léčitele a zavrtěla hlavou. Mlčky jsem ho úpěnlivě prosila, aby už dál nic neříkal. Neměl ale slitování.

„Ten váš včerejší křik se nazývá bédování. Fakt, že lustry a okenní tabule v sále popraskaly, naznačuje, v čem spočívá vaše skutečná síla. A to, že Finn Thompson krátce nato zkolaboval, naši domněnku potvrdilo.“

Prosím už ne, žadonila jsem beze slov a pevně semkla víčka. *Prosím, ať to není pravda.*

Cítila jsem se příšerně, celý večer. Bála jsem se, třásla a necítila se ve své kůži. To nemělo co dělat s magií. To přece nemohla být ta síla, po níž jsem tolik toužila.

„Cliodhniným darem nebyla jen krása, láska nebo schopnost uzdravovat. Měla i jiné jméno. Ale to jistě znáte.“

V panice jsem zavrtěla hlavou, protože mi začalo docházet, kam míří. Nechtěla jsem to slyšet. Přála jsem si, aby to nevyšlo. Léčitel Sheehan ovšem neměl slitování.

„Cliodhna byla označována také jako královna smrtivíl. Tahle schopnost už není příliš rozšířená, ale jak se zdá, byla jste obdařena samotnou bohyní,“ vykládal léčitel Sheehan klidným, vyrovnaným hlasem, zatímco moje nitro bylo rozervané vedví. „Vy jste smrtivíla.“

Celý můj život byl jenom lež.

Sedmnáct let mi vtloukali do hlavy, že je jen otázkou času, než se i u mě projeví magie naší rodiny. Že naše rodina, to jsou přímí potomci Cliodhny, a máme to veliké štěstí, že patříme

k rodinám členů Rady, takže ve světě Dananů zaujímáme zvláštní postavení. Rada udržovala náš svět v rovnováze, střežila prastaré vědění a starala se o bezpečí nás všech tím, že nás ochraňovala před hrozbami. Mezi rodiny členů Rady patřili jen ti nejmocnější dědicové Dananů a jen jejich zásluhou se ostatní dědicové mohli v poklidu věnovat vzdělání a nemuseli se obávat, že je každým okamžikem napadnou Fomóirové – rovněž prastarý, nicméně zlovolný lid. Bez Rady by mezi Tuatha De Danann a Fomóiry pravděpodobně stále zuřila válka. A já byla jednou z osob, které se měly v Radě zapojit. Původně.

Teď z tohoto příslibu nezbylo nic.

Seděla jsem v obývacím pokoji v domě svých rodičů a cupovala nitku, která se uvolnila z jedné výšivky na pohovce. Tahala jsem za ni a začala si ji obtáčet kolem prstu. Po chvíli jsem zvedla hlavu a sledovala mámu, která se usadila proti mně na jiném starožitném dvoumístném křesle a neřekla zatím ani slovo.

Na další dny mě omluvili z vyučování. Když se máma dozvěděla, co se stalo, poslala na akademii řidiče, aby mě přivezl z Connemary do Skibbereenu. Cesta do kraje Cork nám trvala asi pět a půl hodiny. Pět a půl hodiny, během nichž jsem si lámala hlavu nad tím, co mě asi doma čeká, a kdy jsem napsala bezpočet zpráv Beauovi a Violet, ale nedostala jedinou odpověď. Musela jsem zjistit, co se na akademii odehrává, teď když bylo jasné, že jeden z žáků zemřel. Ale jak se zdálo, přátelé si na mě zatím nenašli čas.

Teď už jsem seděla ve venkovském sídle, kde jsem vyrůstala. Všechno mi tu připadalo podivně cizí. Praskání ohně v krbu, jehož teplo ke mně ne a ne proniknout. Pestrobarevná brokátová tapeta, kterou bych vlastně měla důvěrně znát. Rytíři stojící na obou stranách vchodu do salónu, což mi připomínalo, že členové vysoce postavených rodin se musejí mít neustále na pozoru. A pak rodinný portrét zobrazující mou matku, mladší sestru a malého bratra. Ta olejomalba vznikla před třemi lety.

Bylo mi tenkrát čtrnáct, bratříčkovi Codymu jedenáct a naši malé sestřičce Maeve teprve devět. Dneska nám bylo sedmnáct, čtrnáct a dvanáct a v tuhle chvíli jsem si přála, abych tu nebyla sama s mámou, ale abych se mohla ukrýt v pokojíčku u Maeve nebo Codyho. Ti dva se nemohli dočkat, až jim taky bude patnáct a konečně půjdou na akademii Everfall, takže jsem jim při každé návštěvě musela vyprávět, co je tam nového. Cody už si dokonce zřídil účet na školním webu, aby dostával informace o všech novinkách. Chtěl být na vstup na akademii v příštím roce maximálně připravený.

Ta chvíle bohužel ještě nenastala. Až do nástupu na akademii Everfall budou chodit – stejně jako já tehdy – do běžné školy pro obyčejné smrtelníky. To znamenalo, že jsem tu s mámou byla sama. Ale přesto, že se mnou máma seděla v téže místnosti, mi připadalo, že se nachází někde jinde.

Její pohled působil nepřítomně, ale to člověk poznal jen v tom případě, že s ní strávil dostatek času, aby dokázal prohlédnout masku dokonalosti. Blond vlasy po ramena měla upravené do perfektního účesu a make-up nanesený tak bezchybně, že nebyl zřetelný jediný pór. Ačkoli jsem dorazila už před nejmiň dvaceti minutami, kromě pozdravu mi neřekla ani slovo, což mi na pohodě rozhodně nepřidávalo. I bez toho jsem si připadala strašně méněcenná. Skoro jako bych ji zklamala, přitom nebyla moje vina, že se ve mně probudila nesprávná schopnost. Všechno, po čem jsem toužila, bylo pevné objetí. Taková náklonnost se však u Kingových nikdy nepěstovala. A právě teď by s tím moje matka určitě nezačala.

„Kdy jsi měla v úmyslu mi to říct?“ zeptala jsem se, když už ticho pomalu dospělo k hranici snesitelnosti. Hrdlo mě pořád ještě bolelo, ale nedala jsem na sobě nic znát.

Před nikým nedávej najevo svoje emoce, když tě něco trápí. Jsi žena, mohli by ti to zazlívát, zněla mi v hlavě mámina slova. A já jsem se téhle zásady pevně držela.

Máma si přehodila nohu přes nohu a opětovala můj pohled, aniž hnula brvou. „U nás v rodině nikdy žádná smrtivíla nebyla. Upřímně řečeno právě si kladu otázku, jestli se učitelský sbor na akademii nepomátl na rozumu. Kdyby to věděl tvůj otec...“ Zbytek věty zůstal nedořečený.

Ztěžka jsem polkla, když mi hlavu zaplnila představa otce. Na rodinném portrétu nad krbem sice vyobrazen nebyl, nicméně jsem v sobě pořád měla pevně zakotvené vzpomínky. Maeve a já jsme zdědily světlé vlasy po matce, jen u Codyho se prosadily otcovy černé vlasy. Zdědila jsem však jeho zelené oči. Vzpomínala jsem, jak mě objímal, jak se smál i na to, jak se nálada v místnosti pokaždé znatelně rozjasnila, jakmile vstoupil. Můj táta nebyl potomkem rodu Tuatha De Danann, byl však jedním ze zasvěcených. Tak se nazývali lidé, kteří se vyznali ve schopnostech bohyně Dany. Otec zemřel krátce po narození Maeve. Mně tehdy bylo pět let a tomu, co se stalo, jsem vůbec nerozuměla. Pořád jsem si tátu pamatovala, částečně to byly moje vlastní vzpomínky a za zbytek jsem vděčila našemu personálu a prarodičům, kteří mně a mým sourozencům o otci vždycky vyprávěli příběhy.

Máma se po tátově smrti zatvrdila a byla ještě nepřístupnější. Říkalo se, že jen táta ji dokázal přimět k zářivému úsměvu. Poté co přišel během nehody o život, se to nikomu jinému už nepovedlo.

Máma byla posedlá tím, aby ze mě učinila svou nástupkyni. Jednou jsem měla převzít její místo vyslankyně v Radě, což s sebou neslo celou řadu povinností. Většina z nich byla tajná a jen ti, kdo složili přísahu před Radou, byli zasvěceni. Ale věděla jsem, že během mého dětství byla máma ustavičně v napětí a že se z misí často vracela zraněná. Někdy to byly zjevné rány, ať už rychle se hojící řezná poranění, nebo vybledlé modřiny. Horší však byly rány na duši. Máma sice uměla city dobře skrývat, avšak ten děsivě prázdňový výraz v jejích očích mi

někdy prozradil víc, než kdyby plakala. Věděla jsem, že Rada nám všem zajišťovala bezpečí, ale také mi bylo jasné, že cena za ně musela být občas velmi vysoká a že ne každé zranění se dalo vyléčit za pomoci magie.

Od chvíle, co jsem pobrala rozum, se máma snažila sdílet se mnou všechno, co směla. Chtěla ze mě vychovat důstojnou nástupkyni a tlak, který s tím souvisel, mě občas doslova dusil, ale vyrovnala jsem se s tím. Protože jsem chtěla, aby na mě byla máma hrdá. Protože jsem věděla, že dědictví, kterého se mi dostalo, bylo nesmírně důležité.

Teď se ale zdálo, že se mi takhle budoucnost sesypala k nohám jako hromádka střepů.

Máma reagovala podobně. Nechtěla si to připustit. Její dokonalá, drahocenná dcera – a je z ní všehovšudy smrtivíla.

„Co mám teď dělat?“ zašeptala jsem a v těch slovech rezonovalo veškeré zoufalství, které jsem prožívala v uplynulých hodinách. Cítila jsem se osamělá, bezmocná a v prosbě o pomoc jsem vzhlížela k matce, která vždycky znala odpověď na všechno. Chtěla jsem se opřít o její sílu, když mně už žádná nezbývala.

Uplynulo několik vteřin. Pak ještě další. Když ani po více než dvou minutách neodpovídala, ucítila jsem v břiše rostoucí horkost. Pohled mi sklouzl od matky k antickým vázám s květinovou kresbou, které bych nejradši popadla z římsy nad krbem a mrštila jimi o nejbližší zeď. *Vztekl*, uvědomila jsem si otupěle. Emoce, která mi byla téměř cizí. Protože co pamatuju, vždycky jsem ji zadusila v zárodku. Vztek nebyl tím, co by se hodilo k image rodiny Kingových, vyznačující se vyrovnaností a sebeovládáním. A už vůbec tato emoce neměla co pohledávat v Radě, která pomocí moudrých a dobře promyšlených rozhodnutí udržovala celistvost světa.

„Něco proti tomu podnikneme.“

Otočila jsem se. Už jsem ani nepočítala s nějakou odpovědí. Hleděla jsem do vážných a neoblomných očí své matky. Tvářila